

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 6 martie 2018

Președinte - Marilena Panait

Judecător - Valentina Gheorghe

Grefier - Aniela Florea

Pe rol fiind judecarea apelurilor declarate de reclamanta-pârâtă Kovesi Laura-Codruța, cu domiciliul procesual ales în (...), de pârâtul-reclamant Savaliuc Răzvan-Ovidiu, domiciliat în (...) și de pârâtii SC Antena 3 SA București, prin reprezentant legal Sabina Petre, cu sediul în (...), Gâdea Emanuel-Mihai, Grigore Bianca, Tudor Radu – toți cu domiciliul ales la sediul (...), Ciuvică Mugur-Cristian, domiciliat în (...), împotriva sentinței civile nr. 1243 din 16 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul București – Secția a V-a Civilă, în contradictoriu cu intimata-pârâtă Direcția Națională Anticorupție, cu sediul în București, str. Știrbei Vodă nr. 78-81, sector 1, cauză venită prin strămutare de la Curtea de Apel Pitești – Secția Civilă, potrivit încheierii nr.101 din 18 ianuarie 2017 a ICCJ.

Curtea încunoștiințează părțile că înregistrarea audio sau video, fotografierea ori captarea de imagini poate fi efectuată numai cu încuviințarea președintelui completului de judecată.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns avocat Frăsie Daniela din Baroul Sibiu pentru apelanta-reclamantă-pârâtă, avocat Arizan Marius Andrei din Baroul București pentru apelanții-pârâți și apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan-Ovidiu personal, lipsind intimata-pârâtă.

Procedura legal îndeplinită.

Apeluri timbrate astfel: reclamanta-pârâtă Kovesi Laura Codruța cu suma de 100 lei taxă judiciară de timbru, conform chitanței aflată la fila 81 dosar Curtea de Apel București, volumul I; pârâtul-reclamant Savaliuc Răzvan-Ovidiu cu suma de 50 lei taxă judiciară de timbru, conform chitanței de la fila 244 dosar Curtea de Apel București, volum I și pârâtii SC Antena 3 SA, Gâdea Emanuel-Mihai, Radu Tudor, Grigore Bianca, Ciuvică Mugur-Cristian și Savaliuc Răzvan-Ovidiu cu suma de câte 50 lei taxă judiciară de timbru, conform chitanțelor aflate la filele 134-137 și 158-159 dosar Curtea de Apel București, volum I.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, care învederează instanței că Înalta Curte de Casație și Justiție a înaintat la dosar, prin fax și corespondență cu plic, (în exemplar identic – filele 429 și 431) o adresă prin care, urmare a contestației în anulare formulată de SC ANTENA 3 SA București împotriva deciziei civile nr.70 din 17.01.2018 pronunțată de ICCJ – Secția I Civilă în dosarul nr.6043/3/2015/a5, a făcut cunoscut instanței că s-a format dosarul civil nr.371/2/2018, cu termen de judecată la data de 20.03.2018, fiind solicitate dosarele nr. 6043/32015/a3 al ICCJ și nr.6043/3/2015/a3 al acestei instanțe.

Curtea, aduce la cunoștința părților faptul că a fost pronunțată decizia nr. 70 din 17.01.2018 a ICCJ, prin care a fost admisă contestația la tergiversarea procesului formulată de apelanta-reclamantă-pârâtă și s-a dispus în sensul ca instanța de apel să se conformeze propriilor statuări din încheierile de ședință din datele de 4 aprilie 2017 și 25 aprilie 2017 referitoare la stadiul procesual al cauzei prevăzut de art.482 rap. la art.392 Cod pr.civilă, prin continuarea acordării cuvântului părților asupra fondurilor apelurilor, decizie care este definitivă.

Raportat la această decizie, Curtea pune în discuția părților nu inadmisibilitatea, ci decăderea din dreptul de a formula, la momentul procesual la care au fost formulate, cererile cu privire la care a fost prorogată discuția, respectiv: cererea apelanților-pârâți de încuviințare a probei cu înscrisul reprezentat de decizia nr.1/2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție; cererea apelanților-pârâți de audiere a înregistrării emisiunilor în litigiu; cererea apelanților-pârâți de reaudiere a martorului Iacobescu Eugen; cele trei cereri de încuviințare a probei cu înscrisuri ce au fost formulate apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, aflate

la filele 127, 173 și 178 din dosarul Curții de Apel Pitești și, de asemenea, cererea apelanților-pârâți de sesizare a ICCJ în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, și anume dacă interpretarea dispozițiilor art.72, 74 Cod civil este în sensul că simpla constatare a încălcării drepturilor personale nepatrimoniale cauzează prejudiciul, nemaifiind necesară dovedirea acestora, potrivit art.1357 și/sau 1349 Cod civil, aflată la fila 198 din dosarul Curții de Apel Pitești.

De asemenea, Curtea pune în discuție decăderea din dreptul de a formula cererea de intervenție accesorie de către numitul Bogdan Dumitru în favoarea apelanților-pârâți Radu Tudor și Gâdea Emanuel, precum și cererea de intervenție accesorie formulată de numita Stan Ioana Sultana în favoarea tuturor apelanților-pârâți.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, susține că o atare punere în discuție în acest moment nu se mai impune, având în vedere tocmai dispozițiile deciziei nr.70 din 17.01.2018 pronunțată de ICCJ, mai exact prevederile de la fila 7 alineatul 2 paragraful 2 și 6 și fila 7 alineatul 3, prin care se constată că orice cerere, apărare, intervenție, nu ar mai putea fi invocate decât anterior acestei date. Ca urmare, efectele acestei decizii fac ca, la acest moment procesual, în opinia sa, să nu statueze o punere în discuție a acestor cereri. Mai arată că au rămas nesoluționate ori s-a prorogat discuția asupra acestora la termenele procedurale la care au fost formulate, însă în lumina deciziei nr.70/2018, raportat tocmai la stadiul procesual, o atare punere în discuție nu se mai impune.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, raportat la decizia 70/2018 a ICCJ, consideră că dispozițiile care reglementează plângerea împotriva încheierii prin care s-a respins tergiversarea soluționării procesului statuează clar că deciziile Înaltei Curți sau ale instanței care a soluționat plângerea sunt obligatorii, dar numai în măsura în care nu antamează chestiuni asupra fondului.

Or, în condițiile în care ICCJ statuează faptul că nu se pot pune în discuție cereri de intervenție care se soluționează prin încheieri interlocutorii care preîntâmpină fondul, o atare încheiere nu poate fi luată în considerare. În susținerea acestei afirmații depune la dosar un extras din "Drept procesual civil, Ediția a II-a, Vol.I. Teoria generală" – Mihaela Tăbârcă, arătând că astfel de cereri de intervenție se pot face până la încheierea dezbaterilor asupra fondului, cu raportare la disp. art.394 Cod pr.civilă și, în plus, este făcută și distincția între dezbateri și dezbateri pe fond.

Ca atare, raportat la aceste dispoziții, arată că punctul său de vedere este în sensul că Înalta Curte a impus o soluție asupra fondului. Mai arată că cererile de intervenție se soluționează prin încheieri interlocutorii care prevăd soluția pe fond sau antamează fondul, or Înalta Curte nu putea dispune așa ceva niciodată.

Referitor la modalitatea în care această curte de apel a pus în discuție decăderea asupra cererilor, precizează că nu se poate în discuție decăderea cu privire la o cerere de probe formulată prin cererea de apel.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, completează susținerile făcute de avocat Arizan Marius și arată că această instanță nu este ținută de încheierea Înaltei Curți care, în opinia sa, este abuzivă și pe care a pârâții au atacat-o cu contestație în anulare cu termen de judecată la 20.03.2018, sens în care solicită înaintarea dosarului la ÎCCJ. În continuare, având cuvântul, dă citire articolului 525 din Codul de procedură civilă și arată că în apel, după a doua strămutare, i s-a creat o situație mai grea decât în faza anterioară, în sensul că la Curtea de Apel Pitești i s-au admis cu greu trei probe, iar acum, potrivit încheierii „obligatorii” pronunțate de ICCJ, nu mai are dreptul nici la probele admise în faza aceasta de apel.

Or, dacă se vorbește despre un proces echitabil, o încheiere a Înaltei Curți care îi creează o situație mai grea nu poate fi pusă în practică și, cum regulile procesului civil, în opinia sa, sunt cele ale aflării adevărului, apreciază că trebuie administrate probe.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, precizează că, din analiza deciziei din recursul formulat de GIP București la cererea de intervenție, se observă că este pronunțată de același complet de judecată, cel care s-a pronunțat și pe plângerea de tergiversare, complet care a dat aceeași soluție, în aceeași zi. Mai mult, într-un considerent se spune că nu se poate formula cererea de intervenție decât până la terminarea cercetării judecătorești, ceea ce este contrar dispozițiilor Codului de procedură civilă, iar în celălalt s-a apreciat că cererea de intervenție a fost

făcută bine, doar că nu justifică interes; deci, o soluție contrară pe aceeași discuție, trecând peste faptul că era incompatibil completul față de împrejurarea că, chiar dacă au obiecte diferite, s-a pronunțat pe aceleași chestiune, respectiv pe aceeași încheiere. Apreciază că sunt două hotărâri contradictorii.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul în replică, susține că hotărârea trebuie luată de instanță după cum spune legea și nu după dorința părții adverse, în concret așa cum s-a stabilit prin decizia definitivă pronunțată de ICCJ și care nu antamează fondul și nu dă indicații completului, ci statuează ca această instanță să rămână consecventă propriilor încheieri de stabilire a stadiului procesual.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, solicită amânarea cauzei până când se soluționează la Înalta Curte contestația în anulare cu termen de judecată la data de 20.03.2018. Reluând susținerile avocatului Arizan Marius, arată că există cel puțin incompatibilitate în una dintre cauze, fiind date două hotărâri contradictorii și, contrar legii, a fost obligată instanța de apel să ia această decizie, precizând că, în opinia sa, va fi modificată soluția adoptată prin decizia Înaltei Curți.

Totodată, la solicitarea instanței, precizează că această nouă cerere de amânare vizează soluționarea contestației în anulare formulate împotriva deciziei nr.70 pronunțată la data de 17.01.2018 de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Curtea, cu privire la cererea de amânare a judecării cauzei până la soluționarea contestației în anulare formulată împotriva deciziei nr.70/2018 a ICCJ pe considerentul că modul de soluționare a contestației în anulare ar avea înrăurire cu privire la cursul acestui proces, apreciază că această cerere de amânare este prioritară raportat la problema pusă în discuție de instanță, și anume a decăderii apelanților-pârâți din formularea cererilor de probe, respectiv chestiunea decăderii din dreptul de a mai formula cereri de intervenție de către persoanele care le-au formulat, așa încât acordă cuvântul asupra acestei cereri de amânare.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, arată că, ținând cont de faptul că stadiul procesual al acestei cauze, începând cu 6.04.2014, în fața Curții de Apel București, este cel al dezbaterilor deschise, în care deja o parte dintre părțile litigioase și-a susținut concluziile pe fondul apelului, orice tip de cerere (de amânare, de intervenție, de ridicare a unei excepții) este inadmisibilă și nici măcar nu poate fi pusă în discuție.

În plus, subliniază obligativitatea avută de instanța de apel față de dispozițiile unei decizii definitive de îndrumare care nu antamează fondul, ci doar stabilește durata nerezonabilă, neechivocă de o instanță națională în acest litigiu, aceea de a acorda în continuare cuvântul pe fondul apelurilor pentru celelalte părți.

Solicită respingerea cererii de amânare formulată de apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu cu motivarea că în acest moment procesual nu există niciun temei legal de amânare a cauzei, nefiind nici măcar o justificare de acordare a unui termen în continuare.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, consideră că cererea formulată de apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu este întemeiată, întrucât prin contestația în anulare se tinde la admiterea acesteia și casarea deciziei nr.70, față de împrejurarea că în motivarea contestației în anulare au fost invocate mai multe elemente, printre care motivul de incompatibilitate, precum și modul de reglementare a instituției tergiversării. Se observă că se judecă fără citarea părților, condiții în care, în situația respingerii cererii de tergiversare, cealaltă parte nu mai poate exercita nicio cale de atac; de asemenea, procedura în fața Înaltei Curți se desfășoară fără citarea părților și nu este supusă niciunei căi de atac, dispoziții care, în opinia sa, contravin Constituției.

Așa fiind, soluția care se va pronunța în contestația în anulare este înrăuritoare asupra a ceea ce se discută astăzi, iar dacă se va admite contestația în anulare și curtea de apel va proceda la soluționarea în continuare a cauzei, practic instanța ar crea un dezavantaj apelanților-pârâți.

Solicită să se observe că este vorba și despre un termen scurt – 20.03.2018 și, mai mult, ÎCCJ a solicitat Curții de Apel Ploiești înaintarea dosarului în vederea soluționării contestației în anulare, apreciind că se impune admiterea cererii de amânare a judecării cauzei. Totodată, arată

că, în opinia sa, ar trebuie suspendată judecata prezentului dosar până la soluționarea contestației în anulare.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, apreciază că, dacă astăzi instanța va acorda vreun termen, de orice fel, în baza solicitărilor părților adverse și care contravin dispozițiilor deciziei ICCJ, înseamnă că instanța de apel, în mod categoric, optează că nu se supună dispozițiilor supreme.

Curtea, având în vedere caracterul definitiv al deciziei nr.70/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care se statuează în sensul că această instanță va trebui să se conformeze propriilor statuări din încheierile de ședință de la datele de 4 aprilie 2017 și 25 aprilie 2017, prin care s-a consacrat stadiul procesual al cauzei ca fiind acela prevăzut de disp.art.482 rap. la art.392 Cod pr.civilă, dispunându-se totodată continuarea acordării cuvântului părților asupra fondurilor apelurilor, **va respinge cererea de amânare a judecării cauzei până la soluționarea contestației în anulare.**

Totodată, având în vedere că părțile au avut posibilitatea să-și exprime punctul de vedere cu privire la chestiunea pusă în discuție de către instanță, respectiv **aceea a decăderii din dreptul de a formula cererile enumerate expres în precedent raportat la momentul procesual stabilit**, și apreciind că este necesar a se pronunța asupra unor cereri în privința cărora, printr-o încheiere de strămutare, a fost anulată soluția instanței de la care s-a dispus strămutarea, **în temeiul disp.art.482 rap. la art.185 alin.1 Cod pr.civilă, Curtea va constata nulitatea acestor cereri, care au fost depuse peste termenele prevăzute de art. 237 și 390 din Codul de procedură civilă.**

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, arată că invocă un incident procedural, în sensul că, la dosar, există o adresă a DNA-ului, prin care a fost solicitat dosarul pe motiv că se instrumentează o cauză penală cu privire la acest dosar. Precizează că, personal, are suspiciunea că aceasta este o formă de presiune față de instanță. În aceste condiții și neștiind despre ce este vorba în respectiva cauză penală, solicită instanței să înainteze o adresă către DNA pentru a se afla care este obiectul dosarului, dacă s-a început urmărirea penală, pentru ce faptă și împotriva cui, pe cine vizează acest dosar. Cu referire la dispozițiile art.413 Cod pr.civilă, arată că instanța are posibilitatea ca, până la primirea acestor relații, să suspende cauza pentru a vedea dacă nu cumva chiar membrii acestui complet sunt vizați de acest dosar penal.

Curtea, față de această ultimă susținere a apelantului-pârât reclamant, îi solicită să precizeze dacă a formulat două cereri, respectiv dacă a solicitat amânarea cauzei pentru a se solicita relații de la DNA sau dacă a solicitat suspendarea judecării cauzei.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, solicită instanței să facă alegerea între aceste două cereri și susține că are dreptul, ca parte în acest dosar, să aibă cunoștință despre acest dosar penal, mai ales că există principiul de drept potrivit căruia „penalul ține în loc civilul”, situație în care dacă dosarul penal are înrâurire cu litigiul civil de față, are prioritate dosarul penal.

Curtea apreciază că nu poate să aleagă între cererile pe care le formulează o parte, astfel încât îi solicită apelantului-pârât-reclamant să-și precizeze cererea.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, precizează că formulează cerere de amânare a judecării cauzei, pentru a se solicita relații de la DNA cu privire la dosarul penal, dacă s-a început urmărirea penală în cauză și împotriva cui.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, precizează că pune aceleași concluzii de respingere a oricărui fel de cerere, pentru considerentele susținute în precedent.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, raportat la cererea formulată de apelantul-pârât-reclamant, arată că, într-adevăr „penalul ține în loc civilul” și, raportat la prev.art.413 alin.2 Cod pr.civilă, dar și față de disp.art.19 Cod pr.penală, apreciază că soluția care se impune este în sensul efectuării unei adrese către DNA pentru a se vedea dacă s-a început urmărirea penală, condiții în care se poate dispune suspendarea cauzei. Aceasta măsură a suspendării are întâietate față de decizia nr. 70/2018 a Înaltei Curți, fiind vorba de un dosar penal.

În continuare, susține că este necesar a se verifica dosarul penal deoarece, dacă s-a început urmărirea penală în pesonam, trebuie verificat și cine sunt persoanele împotriva cărora s-a

început urmărirea penală în personam, soluția fiind logică în sensul că instanța de apel nu poate pronunța o soluție în acest dosar la momentul la care există un dosar penal cu privire la care se știe că urmărirea penală începe in rem, automat, nemaifăcându-se acte premergătoare ca în vechiul Cod pr.penală.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, arată că, și dacă s-ar începe o urmărire penală sau dacă ar exista pe rol un dosar penal, nu există text de lege care să oblige această instanță, dincolo de stadiul procesual stabilit, să suspende prezenta cauză la acest moment. În plus, și dacă ar fi o cercetare penală în personam, acea persoană ar fi trebuit să știe, oricare ar fi fost ea, și numai în acele condiții s-ar fi putut pune în discuție suspendarea.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul în replică, arată că, deși prevederile art.10 Cod pr.penală obligă organul de urmărire penală să aducă la cunoștința suspectului „de îndată”, acest lucru nu se întâmplă.

Curtea, văzând aceleași dispoziții ale deciziei nr.70/2018 a ICCJ, care dispun în sensul continuării acordării cuvântului părților asupra fondurilor apelurilor raportat la momentul procesual consacrat prin cele două încheieri de ședință din 4 aprilie 2017 și 25 aprilie 2017, constată că, la acest moment procesual, o asemenea cerere de amânare nu mai poate fi formulată, astfel că o va respinge.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, formulează oral cerere de recuzare a ambilor judecători din complet, considerând că libertatea de decizie le este grav afectată, în opinia sa, prin adresa făcută de pârâta DNA, aceasta fiind un instrument de presiune. Solicită să i se acorde timpul necesar pentru a formula cererea de recuzare și, de asemenea, de a o timbra întrucât, nefiind din localitate, nu are posibilitatea de a achita taxa de timbru decât în localitatea de domiciliu. De aceea, solicită un termen mai scurt, de o săptămână sau două, pentru a formula cererea de recuzare.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, arată că a mai fost parcurs „scenariul recuzărilor”, întrucât apelantul-pârât-reclamant a mai formulat un număr de cinci cereri de recuzare de-a lungul soluționării cauzei, însă ce prevalează astăzi este decizia nr.70/2018 pronunțată de ICCJ. Arată că această cerere de recuzare este tot un incident procedural și intră sub incidența aceluiași dispoziții ale Înaltei Curți raportate la stadiul procesual și, raportat la stadiul procesual al unor dezbateri deschise, o atare cerere de recuzare nu se poate formula, fiind inadmisibilă.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul în replică, arată că a formulat cereri de recuzare în fața Curții de Apel București și a Curții de Apel Pitești care au fost respinse, dar ulterior, constatându-se lipsa de imparțialitate a instanțelor, au fost admise două cereri de strămutare, astfel încât demersul său este pe deplin justificat. Cu privire la cererea de recuzare, arată că instanța nu este ținută de decizia nr.70/2018 a ICCJ, în acest sens dând citire din cod dispozițiilor legale în această materie. Susține că nu este normal ca DNA-ul, care este parte într-un proces, să deschidă dosar penal și să facă presiuni, probabil asupra membrilor acestui complet de judecată. Concluzionează că este îndreptățit să considere că judecătorilor completului de astăzi le este grav afectată libertatea de decizie, fiind lipsiți de imparțialitate datorită presiunilor la care sunt supuși de către o parte din acest dosar.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, arată instanței că partea care acum a formulat cerere de recuzare a făcut cereri de cercetare disciplinară asupra membrilor completului, înainte de pronunțarea deciziei de către instanța supremă. Mai mult, nici partea pe care o reprezintă nu ar fi fost în situația de a-i fi admisă o eventuală cerere de recuzare, fiind îndreptățită să considere că, față de cererile de cercetare disciplinară despre care a făcut vorbire, partea adversă încearcă să inducă o lipsă de imparțialitate.

Curtea, față de cererea de recuzare formulată de apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, pune în vedere acestuia să indice în scris care sunt motivele de incompatibilitate existente cu privire la fiecare dintre cei doi judecători; de asemenea, îi pune în vedere să timbreze cererea de recuzare cu suma de 100 lei, în termen de 3 zile de la acest moment, sub sancțiunea anulării ei. Raportat la disp.art. 49 alin.2 Cod pr.civilă potrivit cărora formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății, dar pronunțarea soluției în

cauză nu poate avea loc decât după soluționarea cererii ce recuzare și văzând dispozițiile de îndrumare date prin decizia nr.70/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, **dispune reluarea dezbaterilor asupra fondurilor apelurilor**. Așa fiind, **cererea de recuzare ce va fi formulată în scris de către apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu urmează a fi soluționată înainte de momentul la care instanța va amâna pronunțarea**.

Văzând disp.art.482 rap. la art.216 alin.4 Cod pr.civilă **Curtea, reluând dezbaterile asupra fondurilor apelurilor, pune în vedere părților că vor avea cuvântul în susținerea apelurilor pe care le-au declarat fiecare dintre acestea, maxim 30 de minute fiecare parte și, în replică asupra apelurilor declarate de celelalte părți, de asemenea maxim 30 de minute fiecare parte**.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, arată că, înainte de a se da cuvântul pe fondul apelurilor, din punctul său de vedere mai are două cereri de formulat.

Curtea aduce la cunoștință împrejurarea că a acordat cuvântul în continuarea dezbaterilor.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, arată că nu i s-a dat cuvântul nici asupra cererii de recuzare.

Curtea aduce la cunoștință împrejurarea că nu există la acest moment niciun motiv de a se da cuvântul asupra unei cereri de recuzare pe care nu se știe dacă instanța este îndrituită să o soluționeze, pentru că urmează să fie indicate motivele de recuzare.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, arată, având în vedere dispozițiile Codului de procedură civilă, că instanța a fost schimbată după ce s-a dat cuvântul pe fond, respectiv după ce s-a dat cuvântul pe fond la Curtea de Apel București, că dezbaterile se reiau de la început, consideră că are dreptul de a prezenta concluzii scrise, iar instanța să acorde un termen în acest sens, mai ales raportat la faptul că persoanele fizice pe care le reprezintă doresc să vină personal în instanță să depună concluzii scrise, așa cum au venit și la tribunal, respectiv în fața Curții de Apel București.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, arată că are de formulat o cerere nouă, de repunere a cauzei pe rol, existând un text de lege imperativ care obligă instanța și, arată că, dacă instanța îi permite, îi va da citire.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, arată că, în prezent, stadiul procesual în cauză este cel prevăzut de art.393 Cod pr.civilă, în care toate cererile ce se pot admite și, în primul rând luat în discuție, sunt cele ce privesc fondul cauzei, mai exact nu cereri, ci dezbaterile asupra fondului cauzei. Cum Curtea a dispus asupra acestuia, solicită instanței să rămână consecventă acestei dispoziții, întrucât altfel vor exista în continuu cereri cu privire la care s-a dispus deja și în mod repetat, la acest termen de judecată, neprimirea lor.

La solicitarea instanței, avocat Arizan Marius își precizează cererea în sensul că părțile pe care le reprezintă doresc să vină în instanță să pună concluzii scrise. De asemenea, având în vedere faptul că instanța a fost schimbată în timpul dezbaterilor pe fondul dosarului, cu referire la disp.art.394 Cod pr.civilă, consideră că există posibilitatea prevăzută de Codul de procedură civilă de a prezenta concluzii scrise în fața instanței. În acest sens, se impune amânarea cauzei pentru a depune concluziile scrise cu 5 zile înainte și, totodată, pentru ca persoane fizice pe care le reprezintă să poată depune la dosar concluzii în scris, dar și să pledeze în fața instanței, lucru observat din consemnările făcute atât la Tribunalul București, cât și la Curtea de Apel București, unde aceștia s-au prezentat în instanță și și-au spus punctul de vedere.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, arată că, în fața Curții de Apel București, concluzii pe fondul apelului în această cauză nu au fost susținute decât de către aceasta pe apelul declarat de reclamanta Kovesi Laura Codruța, la data de 6 aprilie 2014. În schimb, se remarcă faptul că la filele 103 – 107 volumul II din dosarul Curții de Apel București apelantul-pârât-reclamant Savaliuc a depus tot la acel termen note de concluzii finale. În rest, la acel termen, concluzii asupra fondului apelului nu a mai pus nimeni și nu a luat cuvântul nicio parte. După ce avocat Frășie Daniela a terminat de pus concluzii pe apelul părții pe care o reprezintă, apelantul-pârât-reclamant a formulat cerere de recuzare a instanței, moment procesual după care niciun fel de alte concluzii nu au mai fost puse, aspect de altfel reținut și verificat și de Înalta Curte când a arătat că singura parte

pentru care s-au susținut concluzii este apelanta-reclamantă.

Or, dacă se vorbește despre finalitatea procesului, arată că decizia nr.70/2018 pronunțată de ICCJ, care a stabilit exact care este stadiul procesual și care sunt urmările acestei dispoziții, a fost comunicată tuturor părților, fiecareia în parte și, concluzionând, arată că obligația pe care fiecare parte o are, potrivit art.10 Cod pr.civilă, este să se preocupe de procesul început în care este parte și, mai ales, de finalitatea acestuia.

Curtea ia act că apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu a formulat oral cerere de repunere a cauzei pe rol, urmând ca acesta să indice care sunt motivele pentru care apreciază că se impune repunerea pe rol și, raportat la stadiul procesual în care litigiul se află la acest moment, constată că este prematură punerea în discuție a unei eventuale cereri de repunere pe rol, atâta vreme cât cauza se află pe rol.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, depune la dosar cerere de repunere a cauzei pe rol și solicită instanței să-i permită să o susțină.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, se opune acestei cereri, reamintind că, la acest moment, în cauză s-a acordat cuvântul în continuarea dezbaterilor.

Curtea ia act că apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu a depus la dosar cerere de repunere a cauzei pe rol, cerere cu privire la care a dispus în sensul că este prematură punerea în discuție a acesteia, atâta vreme cât cauza se află pe rol, cerere ce urmează a fi avută în vedere dacă instanța va rămâne în pronunțare și dacă va avea posibilitatea să se pronunțe în cauză.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, dă citire textului de lege prev. de art.214 Cod pr.civilă referitor la continuitatea instanței, și arată că, întrucât membrii completului de judecată de azi nu au fost cei care au dat cuvântul pe fond la curțile de apel anterioare pe rolul cărora a fost înregistrată cauza în apel, în apărarea principiului continuității, instanța are obligația de a repune cauza pe rol și să administreze probe, principiu ce se coroborează cu principiul nemijlocirii. Arată că insistă în susținerea cererii de repunere a cauzei pe rol, apreciind că instanța se află în situația imperativă de a repune cauza pe rol.

Curtea menține dispoziția în sensul că atâta vreme cât litigiul se află pe rol, la acest moment nu poate fi pusă în discuție o cerere de repunere pe rol a acesteia, fiind imposibil de discutat motivele pentru care se solicită repunerea pe rol la acest moment, aceste motive putând fi discutate dacă instanța va ajunge să se pronunțe în cauză.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, depune la dosar o cerere formulată pentru părțile pe care le reprezintă și prin care, având în vedere disp.art.11 alin.1 și 2 și art.20 alin.2 din Constituția României, raportate la art.6 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, solicită revenirea la stadiul prevăzut de art.390 Cod pr.civilă în vederea readministrării probatoriului solicitat prin motivele de apel, făcând trimitere la cauzele Cutean și Beraru, precum și cauza Albină. Un exemplar al cererii îl comunică și apărătoarei părții adverse.

Curtea, în ceea ce privește cererea formulată de către apelanții-pârâți prin apărător în sensul acordării unui termen în continuare și aplicării disp.art. 482 raportat la art.393 Cod pr.civilă, precum și pentru ca părțile pe care le reprezintă să fie prezente în instanță la momentul acordării cuvântului în dezbaterile apelurilor, constată că: momentul procesual prev. de art.482 rap. la art.393 Cod pr.civilă a fost epuizat în fața Curții de Apel București; că a fost acordat un termen la solicitarea apelanților-pârâți pentru a se depune concluzii; că aceste acte de procedură au fost menținute prin încheierea de strămutare pronunțată de ICCJ de la Curtea de Apel București la Curtea de Apel Pitești, motive pentru care va respinge cererea de amânare formulată pentru acest motiv.

De asemenea, în condițiile în care apelanții-pârâți au desemnat un reprezentant convențional, Curtea apreciază că nu se impune amânarea judecării cauzei pentru ca aceștia să fie prezenți personal în instanță, putându-și exercita dreptul de apărare prin apărător ales, astfel încât va respinge și cererea de amânare a judecării formulată pentru acest motiv.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, depune o cerere de probe pe acțiunea reclamantei, despre care susține că sunt probele cu care înțelege să se apere și

arată că este dreptul său să le solicite, chiar dacă instanța le va respinge.

Curtea ia act că apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu a depus la dosar cerere de probe, temeiul juridic invocat fiind art.254 alin.2 pct.4, rap.la art.255 alin.1 Cod pr.civilă, art.22 Cod pr.civilă, art. 391 Cod pr.civilă, art.6 și 13 CEDO, precum și de cererea formulată de apelantii-pârâți în baza art.390 Cod pr.civilă în sensul revenirii la stadiul procesual de readministrare a probatoriului.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, depune la dosar cerere de încuviințare de probe și în ceea ce privește cererea reconvențională pe care a formulat-o în cauză.

Curtea ia act de depunerea acestor cereri de revenire la stadiul procesual prev. de art.390 Cod pr.civilă și de probe cu privire la care pune în discuția părților decăderea apelantului-pârât-reclamant, precum și a apelanților-pârâți din dreptul de a mai formula astfel de cereri la acest moment procesual.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, arată că sunt aceleași concluzii în precedent puse pe cererile de probe, respectiv constatarea nulității acestor înscrisuri la acest moment procesual.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, apreciază că poate fi pusă în discuție cererea formulată de apelantii-pârâți pe care îi reprezintă, întrucât, în atare situație, se încalcă principiul nemijlocirii stabilit prin două cauze CEDO, raportat la art.6 și art.11 alin.1 și 2 CEDO și art. 20 alin.2 din Constituție, care dă întâietate dispozițiilor internaționale în ceea ce privește drepturile și libertățile omului față de orice altă dispoziție din Codul de procedură civilă. În concluzie arată că, în opinia sa, nu este decăzut din dreptul de a formula o astfel de cerere.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul asupra decăderii din dreptul de a mai formula astfel cereri la acest moment procesual, apreciază că această instanță nu mai este obiectivă și imparțială și că i-au fost încălcate toate drepturile procesuale, făcând trimitere la soluția dată pe cererea formulată în baza art.214 Cod pr.civilă care obliga instanța să repună cauza pe rol. De asemenea, susține că instanța a încălcat și principiul nemijlocirii care o obliga să administreze personal probele și invocă Drepturile Omului, art.6, arătând că are întâietate în fața oricărei norme naționale conform art.20 din Constituție. Susține și faptul că, dacă instanța îi va respinge cererile, apreciază că se încalcă legea.

Curtea constată că, față de stadiul procesual consacrat prin încheierile din 4 aprilie 2017 și 25 aprilie 2017, a fost depășit momentul procesual pentru depunerea și punerea în discuție a unor asemenea cereri astfel încât, în socotirea disp.art.482 raportat la art.185 alin.1 Cod pr.civilă, constată că părțile sunt decăzute din dreptul de a formula aceste cereri și constată nulitatea acestora.

Curtea dispune reluarea dezbaterilor asupra fondurilor apelurilor și reamintește părților că timpul în care fiecare parte își va face susținerea apelului declarat și în replică este unul limitat, respectiv câte 30 de minute, astfel cum a statuat în precedent.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, depune la dosar o cerere de intervenție principală formulată de SC JURINDEX MEDIA SRL. Precizează că această cerere este întemeiată pe prevederile art.62 alin.3 Cod pr.civilă și arată că instanța are obligația de a o comunica și celorlalte părți din dosar.

Curtea ia act că apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu a depus la dosar o cerere de intervenție principală formulată de SC JURINDEX MEDIA SRL și acordă cuvântul părților asupra acestei cereri.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, arată că nu a primit această cerere, dar concluziile sale sunt aceleași, respectiv că, pe de o parte, părțile sunt decăzute din dreptul de a mai formula o astfel de cerere la acest moment procesual și solicită constatarea nulității acesteia și, pe de altă parte, solicită instanței să aibă în vedere disp.art.62 alin.2 Cod pr.civilă care prevăd că cererile de intervenție principală se pot formula numai în fața primei instanțe. Cu referire la alin.3 din același text de lege, referitor la acordul părților pentru formularea unei astfel de cereri, arată în mod expres că nu este de acord cu această cerere. Așa fiind, arată că orice ipotetică comunicare

luată în calcul ar exclude un acord unanim al tuturor părților.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, susține că textul de lege prevede că cererile de intervenție principală se depun până la încheierea dezbaterilor pe fond, în condițiile art.394 Cod pr. civilă. Cu referire la extrasul dintr-o lucrare de procedură civilă a d-nei judecător Mihaela Tăbărcă, arată că se precizează foarte clar că cererea se face până la încheierea dezbaterilor în fond, în condițiile art.394 Cod pr.civilă ori, în prezent, stadiul procesual este cel prevăzut de art.392 Cod pr. civilă și, ca atare, această cerere se poate face până la încheierea dezbaterilor pe fondul dreptului.

În ceea ce privește posibilitatea de a fi făcută în apel, arată că textul prevede acordul părților pentru o astfel de cerere și că nu există nicio deosebire de nuanță între dezbateri pe fond și dezbateri, ori în apel instanța ar intra pe fondul cauzei numai în situația casării sau schimbării soluției pronunțată de prima instanță/anularea sau schimbarea hotărârii, de aceea textul de lege prevede la cererea de intervenție accesorie termenul până la încheierea dezbaterilor.

Curtea ia act de punctul de vedere al părților cu privire la cererea de intervenție principală formulată la acest termen de judecată și, văzând dispozițiile de îndrumare date de ICCJ prin decizia nr.70/2018 cu referire la momentele procesuale la care se pot formula asemenea cereri, față de disp.art.237 și 390 Cod pr. civilă, pune în discuție decăderea persoanei care a formulat cererea de intervenție principală din dreptul de a face o astfel de cerere la momentul procesual statuat în cauză.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, solicită constatarea nulității acestui înscris și decăderea din dreptul de a formula o astfel de cerere.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul, arată că, în ceea ce privește decizia nr.70/2018 pronunțată de ICCJ, consideră că aceasta nu poate prevala unor dispoziții legale, în esență arătând că o hotărâre judecătorească nu creează lege. Așa fiind, consideră că apelantul-pârât-reclamant nu este decăzut din dreptul de a formula o astfel de cerere.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, susține că hotărârea Înaltei Curți a vizat numai situația cererilor de intervenție accesorie, însă normele de drept care guvernează cererea de intervenție principală prevăd clar, spre deosebire de cererea accesorie, că o astfel de cerere se poate formula în fața instanței numai până la închiderea dezbaterilor în fond, sens în care face trimitere la disp.art.62 pct.1 Cod pr.civilă.

Cum dispozițiile legale sunt foarte clare, consideră că instanța are obligația de a comunica intimatului DNA un exemplar al cererii de intervenție principală, pentru a-și exprima punctul de vedere cu privire la aceasta.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul, susține că este greșită această interpretare, întrucât se observă că în decizia ICCJ nu se vorbește numai despre cereri de intervenție accesorie, ci, astfel cum rezultă din filele 6, 7 din hotărâre, indicate în precedent, despre toate tipurile de cereri, intervenții, apărări, excepții cu titlu de generalitate și care pot fi luate în discuție în baza art.237 Cod pr.civilă numai anterior acestui moment procesual.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, precizează că, în chiar hotărârea Înaltei Curți se reține că instanța Curtea de Apel Ploiești a confundat „închiderea dezbaterilor” cu „închiderea dezbaterilor pe fond”. Solicită comunicarea unui exemplar al cererii de intervenție principale către intimatului DNA București.

Curtea, față de stadiul procesual consacrat în prezenta cauză, raportat la dispozițiile de îndrumare date prin decizia nr.70/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, văzând art.482 raportat la art.185 alin.1 Cod pr.civilă, constată că SC JURINDEX MEDIA SRL este decăzută din dreptul de a formula cerere de intervenție principală, astfel încât constată nulitatea acestei cereri și, față de dispozițiile de îndrumare date de Înalta Curte, va relua dezbaterile asupra fondurilor apelurilor.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul pentru apelanta-reclamantă Koveși Laura-Codruța, solicită admiterea apelului și schimbarea în parte a sentinței, în sensul admiterii acțiunii precizate în sensul petitelor 2, 3 și 4 din precizarea la acțiune, reluate și în concluziile scrise depuse la dosar. Cu obligarea în solidar la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

În esență, susține că litigiul de față privește conduita unor jurnaliști și a unui post de

televiziune, conduită prin care părțile chemate în judecată stabilesc drept țintă de denigrare o persoană care deține și o funcție de demnitate publică, făcându-se afirmații numai prin prisma unor interese private, fără a fi prezentate niciun fel de dovezi. Consideră că este extrem de periculos și ilegal să se premediteze o informare mincinoasă și să se manipuleze opinia publică prin amestecarea adevărului cu neadevărul, sau lansându-se afirmații extrem de grave, prin intermediul emisiunilor ce fac obiectul acestui dosar, fără a se prezenta o minimă dovadă. Apelul reclamantei privește exact acest lucru și anume premeditarea actului jurnalistic mincinos.

Mai arată că una dintre criticile aduse hotărârii instanței de fond privește nevalorificarea sub aspect probator a declarației martorului Iacobescu Eugen propus de părțile adverse tocmai pentru a proba baza factuală, depoziție care arată explicit că aceste emisiuni au fost pregătite în scop denigrator. Acest martor, a cărui declarație se află la fila 46 dosar fond, a arătat că apelantul-pârât Gâdea – realizatorul emisiunii Sinteza Zilei cunoștea explicit și în mod direct faptul că numele și persoana reclamantei nu pot fi asociate cu luarea de mită. În susținerea acestei afirmații dă citire din declarația martorului Iacobescu Eugen, în care acesta a arătat că a fost interpellat de pârâtul Mihai Gâdea și întrebat dacă în opinia sa reclamanta ar fi putut să ia foloase necuvenite de la numitul Anghel Sandu, răspunsul acestuia fiind negativ. A mai arătat că repetat, în cadrul acestei emisiuni, s-a afirmat să susținerile invitaților și a realizatorului se bazează pe afirmațiile procurorului Iacobescu.

Or, această probă certifică, în opinia sa, pe de o parte intenția directă și ilicită și premeditarea faptelor ilicite săvârșite de persoanele chemate în judecată și, pe de altă parte exclude total baza factuală invocată de aceștia în apărare și care reclamă o sancțiune civilă, pentru că, fără dubiu, cu precădere în emisiunea Sinteza Zilei opiniei publice i s-a prezentat un scenariu fabricat dinainte mincinos, însă cu discernământ, considerat de reclamantă ca fiind cel care a încălcat dreptul la liberă exprimare pentru un interes privat, reunind dublu efect, pe de o parte denigrarea unei persoane și, pe de altă parte obținerea unui profit financiar, care oricum depășea orice risc al unei eventuale dezdăunări ulterioare.

Mai arată că opțiunea mincinoasă pentru un jurnalist mincinos este o decizie comercială profitabilă nu o face reclamanta, ci chiar postul de televiziune Antena 3 pentru că acesta a fost cea care a doua zi a arătat că pe durata acestei emisiuni a avut o audiență spectaculoasă, însă opinia publică nu a avut cum să cunoască faptul că spectaculosul informațiilor mincinoase urmărește strict valoarea comercială a punctului de rating, așa traducându-se beneficiul comercial. Într-un calcul minimal, pe durata celor 4 ore de emisiune, beneficiul financiar a fost de 80.000 de euro, astfel că un calcul, raportat la toate preluările în emisiunile ulterioare de alte posturi TV atât în spațiul media cât și online, demonstrează că suma daunelor morale solicitată este justificată inclusiv sub aspectul câștigurilor realizate prin publicitate.

În continuare, arată că în apel a mai formulat două critici, una referitoare la faptul că instanța de fond a dispus să se reia dispozitivul sentinței însă, întrucât nu a indicat un interval orar, o emisiune sau site-ul luj.ro, consideră că nu asigură o măsură echitabilă și cealaltă critică vizând, în situația în care sunt îndeplinite toate condițiile procedurale, să fie părțile obligate și la cheltuielile de judecată din fața instanței de fond.

Încheind, arată că în astfel de situații singurul mijloc de apărare al oricărui magistrat este o decizie judecătorească și, cum susținerile pârâților denaturează în afirmații frauduloase, în opinia sa chemarea în judecată devine obligatorie atât pentru apărarea persoanei, dar și în considerarea demnității publice pe care o deține această persoană. Totodată, arată că concluziile scrise vizează atât apelul reclamantei, cât și celelalte apeluri, astfel încât le va depune la dosar la final.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul pentru apelanții-pârâți, învederează o serie de elemente care, din punctul său de vedere, în baza art.400 Cod pr.civilă, impun repunerea cauzei pe rol și arată că, ulterior, va pune concluzii pe apelul declarat.

În primul rând, susține că unul dintre considerentele care ar impune repunerea cauzei pe rol se referă la faptul că cercetarea judecătorească s-a desfășurat în fața Curții de Apel București, dezbaterile au fost închise și ulterior s-a acordat cuvântul pe fond. În aceste condiții, practic, această

decizie este „rolul unui melanj” între stabilirea unui cadru probatoriu stabilit de către o instanță, urmând ca această curte de apel să fie ținută să judece în baza probatorului stabilit de Curtea de Apel București. În opinia sa, practic ar trebui să se facă referire la disp.art.25 alin.1 lit.b Cod pr.civilă care stabilesc în mod clar că această instanță va analiza situația de fapt reținută pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, precum și motivele pentru care s-au admis și pentru care s-au înlăturat cererile părților. Or, în considerentele hotărârii, acesta nu ar reprezenta raționamentul acestei instanțe. De asemenea, art.264 alin.1 Cod pr.civilă statuează că instanța va examina probele administrate însă, în concret, această instanță de apel va analiza probele administrate de o altă instanță și nu pe cele administrate nemijlocit de către Curtea de Apel Ploiești, alta fiind situația în condițiile în care mai exista posibilitatea de a se propune probe noi.

Așa fiind, consideră că trebuie să se raporteze la prevederile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prin raportate la disp.art. 11 alin.1 și 2, precum și la disp.art.20 din Constituție, prin art.11 statuându-se în mod clar că statele trebuie să-și îndeplinească obligațiile cu bună-credință, iar tratatele internaționale introduse în dreptul intern fac parte din legea internă, raportat la art.20 alin.2 din Constituție care stabilesc în mod clar că, convențiile referitoare la drepturile și libertățile civile au întâietate față de legislația internă, în acest sens făcând trimitere la două cauze în care CEDO a sancționat tocmai faptul că magistrați care au pronunțat acele hotărâri nu au participat la procesul de colectare a probelor.

Așa fiind, în momentul în care Curtea de Apel Ploiești ar pronunța o hotărâre judecătorească pe baza probelor dispuse de o altă instanță, s-ar încălca independența magistratului, susținând că, chiar Curtea Constituțională a stabilit în mod clar că, în domeniul aplicării legii într-o cauză dedusă judecătii, inclusiv în ce privește legalitatea administrării mijloacelor de probă, expert este însuși judecătorul cauzei care, în virtutea pregătirii sale profesionale și a statutului său de independență, are competența de a decide cu privire la aceste raporturi. Acesta este unul dintre motivele pentru care, din punctul său de vedere, s-ar impune repunerea cauzei pe rol, în baza art.400 rap. la art.390 Cod pr.civilă în vederea readministrării probatorului în fața acestei instanțe.

Un alt motiv pentru care se impune repunerea cauzei pe rol și care va fi subsumat criticilor hotărârii instanței de fond, este acela că, în ceea ce-l privește pe apelantul-pârât Radu Tudor, critica pornește de la situația de fapt, respectiv de la stenogramele din data de 19 iunie 2014, în sensul că este vorba despre un discurs între acesta și Gâdea Mihai, dar acel raport privea o înregistrare a unui judecător de la Înalta Curte și anume domnul Dragomir cu fratele fostului președinte al României, așa cum rezultă din înregistrare, și nu pe reclamantă o priveau acele afirmații. Ca atare, dacă s-a făcut o afirmație de către Radu Tudor, care privea alte persoane, ar rezulta că reclamanta nu are calitate procesuală activă în această situație, nefiind titulara drepturilor vătămate. Mai mult decât atât, fără a avea posibilitatea de a depune o dovadă în fața acestei instanțe, menționează că în data de 6.04.2014, urmare unei solicitări făcute de apelantul Radu Tudor la CSM, i s-a comunicat hotărârea pronunțată în baza raportului de inspecție. Or, dacă în raportul inspecției figurează apelantul Radu Tudor, în hotărârea CSM acesta nu mai figurează, fiind evident că acea instituție a stabilit că nu se poate pune problema afectării reputației.

Un ultim aspect ar fi faptul că, dacă se analizează hotărârea pronunțată de instanța de fond, se observă că în privința acestui apelant nu se motivează absolut nimic pe fondul cauzei, făcându-se succint vorbire că trebuia invocată lipsa calității procesuale pasive și în rest nu se motivează. În plus, este obligat să plătească 250.000 lei cu titlu de daune în solidar, cunoscute fiind efectele solidarității, dar nu se motivează, încălcându-se exigențele prevăzute atât de dispozițiile interne, cât și de deciziile Curții Europene a Drepturilor Omului care precizează că o hotărâre nemotivată este casabilă. În acest sens, arată că va depune concluzii scrise în care va indica două decizii ale ICCJ pronunțate de secția Contencios Administrativ și Fiscal prin care s-a stabilit că hotărârile nemotivate sunt supuse casării cu trimitere.

Referitor la apelanta-pârâtă Grigore Bianca, susține că practic afirmațiile statuate sunt clasificate în două categorii. Prima se referă la o serie de statuări conform cărora în presă s-ar fi scris despre viața privată a reclamantei; or despre aceasta s-a scris încă din anul 2007, astfel că nu s-

a stabilit un element nou. În momentul în care s-a răspuns la interogatoriu, la întrebarea despre formularea unui punct de vedere cu privire la afirmațiile făcute după anul 2012, nu s-a răspuns, astfel încât, din punctul său de vedere, există un acord tacit, o recunoaștere a acestui fapt.

Mai mult, a solicitat în faza de fond să fie admisă o probă, pentru că aceste afirmații au fost vehiculate în presă de către un fost magistrat, probă care nu a fost încuviințată de prima instanță, reținându-se că există dușmănie între părți. Precizează că din punctul său de vedere nu consideră că există dușmănie între părți pentru faptul că acea persoană a fost anchetată de DNA și nu consideră că ar conduce la o astfel de relație.

În legătură cu cea de-a doua afirmație făcută de apelanta Grigore Bianca, arată că în condițiile în care s-ar pune problema urmăririi penale, ceea ce ar fi o chestiune pur teoretică, nu se știa care ar fi unitatea de parchet competentă sau magistratul competent să supravegheze și să desfășoare urmărirea penală. Or, nu s-a afirmat că s-a săvârșit o faptă de către această apelantă, ci s-a pus o întrebare ipotetică raportat la declarațiile făcute în presă de numitul Sandu Anghel. Este de reținut că în presă nu s-a dat niciun punct de vedere cu privire la acele afirmații, acele întrebări punându-și-le toată presa și nu doar această apelantă-pârâtă.

De asemenea, arată că și în ceea ce o privește pe apelanta-pârâtă Grigore Bianca, trebuie criticat nivelul foarte ridicat al prejudiciului acordat. Astfel cum a indicat în motivele de apel depuse la Curtea de Apel București, atât doctrina, cât și practica Curții Europene a Drepturilor Omului au reținut că stabilirea unui prejudiciu extraordinar de mare este un motiv de încălcare a art.10, pentru că prin stabilirea unui prag de 250.000 de lei (salariul mediu pe aproximativ 12 ani), practic se îngreșează libertatea de exprimare. Trebuie luat în considerare și faptul că aceste sancțiuni sunt impuse față de o serie de jurnaliști foarte cunoscuți, astfel că jurnaliștii noi vor fi timorați în a face ipoteze sau investigații în orice fel de domeniu, și acesta fiind un motiv de critică a hotărârii instanței de fond.

În ceea ce privește afirmațiile făcute de apelanții-pârâți Gâdea Mihai și Ciuvică Mugur, arată că există un alt motiv de repunere pe rol, solicitând să se observe că prin motivele de apel și atașat cererii de apel a fost depus un înscris, respectiv o hotărâre judecătorească referitoare la domnul procuror Iacobescu, în considerentele acelei hotărâri reținându-se criticile acestuia în legătură cu ingerința asupra activității sale. Raportat la declarația pe care a dat-o, consideră că această probă este utilă, iar Curtea de Apel București nu s-a pronunțat cu privire la aceasta și, ca atare, în condițiile în care a fost propusă o probă iar instanța nu s-a pronunțat, apreciază că este motiv de repunere pe rol, în baza art.400 Cod pr.civilă, în condițiile existenței dublului grad de jurisdicție.

Revenind la motivul pentru care se impune repunerea cauzei pe rol raportat la principiul nemijlocirii, arată că a solicitat reaudierea martorului Iacobescu întrucât există o atitudine contrară, acesta dând o declarație în fața instanței și ulterior s-a adresat presei. Acesta a pus la dispoziția părților din proces raportul de inspecție judiciară în care se preciza foarte clar că martorul s-a adresat presei, a criticat organele statului că au avut ingerință în activitatea sa. În dosarul Curții de Apel București a depus la dosar un CD din care rezultă că martorul singur a avut o intervenție telefonică, tot în cadrul emisiunii Sinteza Zilei, în care a făcut o serie de aprecieri cu privire la evenimentele ce fac obiectul prezentei cauze, chiar dacă nu sunt directe, clare, dar care sunt contradictorii cu ceea ce a precizat în declarație, apreciind că în această situație se impune reaudierea martorului și, raportat la principiul nemijlocirii, se impune repunerea cauzei pe rol.

Totodată, arată că baza factuală a reprezentat-o raportul de inspecție judiciară, afirmațiile făcute de procurorul Iacobescu în media, dar și acele afirmații făcute de Sandu Anghel în fața DNA-ului, sau a unei unități de parchet raportate la faptul că, și aici face o rectificare a poziției apelantului-pârât Ciuvică Mugur pe care l-a întrebat ce a vrut să spună în acea afirmație „a ținut dosarul la sertar”, și acesta a declarat că s-a referit la întreaga perioadă 2011 – când procurorul Iacobescu a ieșit în presă și a spus că se intervine în activitatea sa, până în anul 2014, perioadă în care nu s-a întâmplat nimic raportat la faptul că la acel moment au apărut în presă, dar independent de Antena 3, acele înregistrări făcute cu privire la familia numitului Sandu Anghel.

În ceea ce privește cealaltă afirmație făcută de apelantul-pârât Ciuvică Mugur, avocat

Arizan Marius, redând clarificarea acestui apelant, arată că nu a acuzat pe nimeni că ar fi mafiot, ci doar i s-a părut nedeontologic ca un judecător și un procuror să se întâlnească, imagine preluată și de Antena 3 după ce a fost mediatizată de multe alte publicații.

Referitor la apelantul-pârât Gâdea Mihai arată că acesta a avut doar calitate de moderator al emisiunii respective, calitate în care a adresat o serie de întrebări invitaților, neputându-i-se imputa întrebarea adresată lui Radu Tudor dacă există fapte de corupție, atâta timp cât nu o priveau pe reclamantă.

De asemenea, cu privire la apelanta-pârâtă Grigore Bianca arată că afirmațiile făcute de aceasta au existat în mediul online, și cum informațiile au fost știute și publicate ani de zile, nu se poate reține o culpă foarte mare a autorilor acestor afirmații, sens în care a indicat decizii ale Curții europene ale Drepturilor Omului.

Cu privire la apelantul-pârât Ciuvică Mugur, solicită ca instanța să rețină că afirmațiile acestuia au avut în vedere documente puse la dispoziție de magistratul Iacobescu, conform celor statuate de părți chiar la fondul cauzei, susținând că au avut la bază un raport al inspecției judiciare, unele declarații făcute de numitul Sandu Anghel, neluări de poziție pe o perioadă de 3 ani de zile cu privire la o cauză penală și faptul că nu a existat un comunicat de presă și un punct de vedere dat de către reclamantă cu privire la acele elemente. Arată că nu are cunoștință să fi existat un drept la replică față de acele împrejurări.

Cu referire la prejudiciu, susține că trebuie avut în vedere faptul că este vorba despre funcționari publici, în cazul cărora gradul de apreciere este mai riguros, în sensul că aceștia își asumă, prin funcția deținută, faptul că pot fi expuși oprobriului. Așa fiind, apreciază că prejudiciul este exagerat și a-l accepta aduce o atingere foarte mare dreptului la liberă exprimare.

Mai mult, în ceea ce privește obligarea solidară, arată că apelanții-pârâți au fost obligați în solidar cu Savaliuc Răzvan, în condițiile în care acesta nu a participat la emisiune, împrejurare recunoscută de altfel și de reclamantă în fața Judecătoriei sectorului 1, instanță de unde s-a declinat cauza la tribunal în primă instanță.

Obligarea în solidar la plată creează o presiune financiară și mai mare față de jurnaliști pentru că una este să fie obligat la o sumă independentă fiecare și alta să fie obligați în solidar. În acest caz, reclamanta se poate îndrepta împotriva oricăruia dintre ei, de aceea suma este împovărătoare și trebuie avută în vedere proporționalitatea. Așa fiind, susține că indiferent de argumentele instanței de fond, prin tehnica de redactare a hotărârii, modul de expunere a motivelor dar și a probelor, hotărârea este deficitară. Argumentele sunt amestecate, nu este o expunere clară, inteligibilă, se trece de la un raționament la altul fără o interdependență între ele, iar în considerentele sentinței nu a fost analizat, de instanța de fond, probatoriul în ceea ce-i privește pe apelanții-pârâți, ceea ce, de asemenea, este un motiv de casare.

Solicită, în principal, în baza art.400 Cod pr.civilă, repunerea cauzei pe rol, pe de o parte, pentru respectarea principiului nemijlocirii raportat la faptul că toate probele au fost administrate de altă instanță, fiind închisă cercetarea judecătorească în fața Curții de Apel București și dându-se cuvântul pe fond, condiții în care această curte de apel nu mai poate avea un raționament decât pur formal și, pe de altă parte, pentru că nu a fost analizată hotărârea Înaltei Curți din ianuarie 2013, înscris atașat motivelor de apel și asupra căruia nu s-a pronunțat nicio instanță, motiv pentru care se impune repunerea cauzei pe rol pentru a fi pus în discuție și pentru a avea un dublu grad de jurisdicție.

În subsidiar, arată că se impune admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței, iar pe fond, în principal în ceea ce-l privește pe pârâtul Radu Tudor admiterea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, întrucât afirmațiile făcute nu o privesc, urmând ca în privința acestuia, acțiunea să fie respinsă ca fiind făcute de o persoană fără calitate procesuală activă iar, în subsidiar, pe fond, solicită respingerea acțiunii ca nefondată, întrucât nu există vreo afirmație făcută de pârâtul Radu Tudor față de reclamantă.

În privința pârâtei Grigore Bianca, de asemenea susține că afirmațiile făcute nu întrunesc condițiile răspunderii civile delictuale, iar cu privire la pârâții Ciuvică Mugur și Gâdea Mihai arată că există o bază factuală, afirmațiile acestora fiind bazate pe documentele despre care a

făcut vorbire. Arată că puteau fi administrate probe noi în susținerea acestora, lucru care însă nu a fost posibil.

Ca atare, și în privința acestora, solicită respingerea acțiunii ca nefondată și, raportat la pârâta Antena 3, fiind asiguratorul platformei, dacă se respinge acțiunea solicită, pe cale de consecință, să fie respinsă acțiunea și față de Antena 3. Solicită cheltuieli de judecată pe cale separată.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, solicită repunerea cauzei pe rol, apreciind că practic, în prezent, cauza se află într-o fază în care nu are loc cercetarea judecătorească, instanța fiind pusă în situația de a face o reinterpretare a probelor administrate în fața instanței de fond, întrucât în apel nu s-a admis niciunei părți nicio probă. Or, ținând cont de caracterul devolutiv al apelului, consideră că litigiul se află în acea fază procesuală în care părților trebuia să li se acorde dreptul să aibă posibilitatea de a propune probe, iar instanța să le administreze în scopul aflării adevărului. De asemenea, solicită repunerea cauzei pe rol și în virtutea unui text al Convenției Europene a Drepturilor Omului, respectiv al dreptului la un remediu efectiv statuat de art.13, al cărui conținut îi dă citire și față de care susține că, în propriul apel, i s-a creat o situație mult mai grea pe baza unor încheieri ale Înaltei Curți care, la momentul când a dispus strămutarea, a dat niște dispoziții contrare drepturilor omului. În concret, se află în situația în care trei probe încuviințate la Curtea de Apel Pitești sunt practic desființate/anulate în faza judecării de la Curtea de Apel Ploiești. Așa fiind, consideră că această instanță avea obligația de a administra probele și, în conformitate cu disp.art.214 Cod pr.civilă, cauza trebuia repusă pe rol.

În continuare, având cuvântul susține pe larg apelul declarat, în esență arătând că sentința atacată este netemeinică, instanța de fond nemotivând-o în ceea ce privește constatarea pretinsei sale fapte imputate și vinovăția sa, încălcând art.425 lit.b Cod pr.civilă, al cărui conținut, de asemenea, îi dă citire. Susține, totodată, că situație este identică și în cazul altor pârâți, în realitate tribunalul făcând o motivare comună pentru toți pârâții, fără a distinge faptele imputate, fără a individualiza eventuala faptă ilicită, vinovăția fiecăruia sau dimpotrivă lipsa acesteia, iar obligarea în solidar la plata unor daune morale este inexplicabilă și fără suport legal, instanța de fond oferind o analiză a dispozițiilor constituționale aplicabile, respectiv art.20 și 30 din Constituție, precum și art.10 CEDO, făcând trimitere la aplicabilitatea directă a normelor europene și prevalența acestora în fața dreptului intern.

Apreciază că, în fapt, o astfel de analiză îi este favorabilă, cât și altor colegi jurnaliști, pârâți în alte dosare, instanța arătând că libertatea de exprimare a opiniilor și ideilor precum și cea de informare nu poate suporta constrângeri și interdicții într-o societate democratică, însă ceea ce impută instanței, pe calea apelului de față, este lipsa oricărei motivări referitoare la protecția de care se bucură prin lege și prin Convenție privind libertatea de exprimare a opiniilor, cu luarea în considerare în primul rând a calității sale de jurnalist, susținerile sale fiind înlăturate.

Astfel, arată că singura motivare a instanței privitoare la persoana sa se regăsește la pagina 26 din sentința apelată, în care se arată că folosirea cuvântului „minciună” în ceea ce privește afirmația acestuia „sper ca șefa DNA să înceteze cu minciuna”, este un mesaj negativ, apreciind că a fost obligat la daune pentru că a afirmat un mesaj negativ, fără a i se preciza care este fapta ilicită și de ce afirmația sa ar fi fost falsă, care este legătura de cauzalitate. Simpla afirmație că această susținere reprezintă un mesaj negativ nu este o motivare reală a faptei pretins ilicite, de unde să rezulte că ar trebui angajată răspunderea sa civilă delictuală, precizând că nu a făcut nicio afirmație legată de viața particulară a reclamantei.

Mai arată că instanța de fond i-a imputat un prejudiciu în solidar pe baza unui raport al Inspecției Judiciare referitor la o emisiune la care nu a participat, împrejurare invocată chiar în fața instanței de fond, astfel că nu avea cum să se ralieze acțiunii celorlalte părți, așa cum în mod fals s-a pretins prin cererea de chemare în judecată.

În baza acestui raport de apărare a independenței sistemului judiciar în cazul reclamantei, arată că instanța fondului a considerat că toți pârâții se fac vinovați, iar în apel, când a prezentat acest raport, după ce anterior a solicitat Inspecției Judiciare corectarea erorii materiale din cuprinsul acestuia, în sensul de a se reține că nu a participat la acea emisiune, Curtea de Apel

București i-a refuzat această probă în condițiile în care nu a putut-o produce mai devreme deoarece nu-i fusese comunicat până la acel moment. Or, a i se reține un prejudiciu în solidar pe baza unui raport care a reținut o situație falsă este o chestiune pe care această instanță trebuie să o repare întrucât nu există nicio probă în dovedirea prejudiciului pe care l-ar fi produs reclamantei.

Mai arată că instanța de fond a achiesat la pretențiile reclamantei din acțiune; că nu a contestat niciodată afirmația făcută, însă, potrivit legii, aceasta trebuia să dovedească elementele constitutive ale faptei ilicite; or, nici în acțiune și nici în apel, chiar și întrebată de instanță dacă poate indica vreun prejudiciu, aceasta a declarat că nu poate dovedi prejudiciul. Totodată, susține că nu se afirmă nicăieri în ce constă fapta sa ilicită și de ce afirmația sa era una falsă și că ar fi fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege; că instanța de fond a acceptat poziția procesuală de rea-credință a reclamantei și a ignorat faptul că sarcina probei revine celui care face susținerea. Reclamanta a nesocotit prevederile art.10 și 249 Cod pr.civilă potrivit cărora părțile au obligația să-și probeze pretențiile, iar cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească.

În fapt, arată că instanța de fond s-a substituit reclamantei și a reținut o stare de fapt falsă, fără să constate că reclamanta nu a argumentat, solicitat și administrat nicio probă în susținerea afirmațiilor sale, nici în privința faptei ilicite și nici în privința prejudiciului.

De asemenea, susține că nu se putea reține răspunderea sa în solidar cu ceilalți părți, instanța de fond neanalizând și nejustificând motivul pentru care a reținut răspunderea acestuia în solidar. Răspunderea sa delictuală nu putea fi antrenată în solidar întrucât nu era angajat al postului de televiziune Antena 3, așa cum nu este nici în prezent, în concret, fiind invitat în cadrul unei emisiuni în cadrul căreia a răspuns unor întrebări puse de moderator și fără a cunoaște dinainte tema emisiunii și fără să contribuie la realizarea acesteia. Nu a participat nici la emisiunea ulterioară moderată de Gâdea Mihai și nici la cea tot ulterioară, care face obiectul acțiunii civile formulată de reclamantă.

Pe fond, susține că a fost chemat în judecată pentru afirmația „aștept ca Laura Koveși, șefa DNA, să înceteze minciuna că președintele are imunitate și să-l cerceteze pe Traian Băsescu că nu are nicio imunitate”. În realitate, afirmația sa a fost intenționat trunciată, scoasă din context, afirmația corectă fiind „să înceteze minciuna pe care a preluat-o de la Morar Daniel”, temă dezbătută de multe persoane în spațiul public în ultimii ani, fără ca, odată adusă în spațiul public, reclamanta să se fi simțit lezată.

Concluzionând, arată că afirmația sa este o opinie, făcând trimitere la definiția acesteia din DEX și susține că a pornit de o bază factuală solidă, apreciind că nici această instanță nu i-a permis să facă dovada bazei factuale. Cu privire la imunitatea prezidențială a lui Băsescu Traian în dosarul „Flota”, imunitate care reprezintă toată esența/adevărul afirmației sale, arată că imunitatea prezidențială a președintelui în acel dosar nu putea exista, așa cum a afirmat reclamanta, deoarece faptele în respectivul dosar au fost comise în anul 1992 – 1996, știut fiind că nu se poate aplica o imunitate retroactiv. În plus, susține că este foarte importantă expresia sa „să înceteze minciuna că președintele nu poate fi cercetat” și nu a afirmat că nu poate fi judecat, arătând și că în emiterea acestei teorii a invocat acte normative de notorietate publică, un argument juridic suprem fiind decizia Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza purtată contra Republicii Moldova.

În fine, susține că a acționat cu bună-credință pe o bază factuală solidă și nu avea cum să prevadă că, la aproximativ un an după aceste afirmații, Curtea Constituțională va pronunța o decizie favorabilă președintelui. Subliniază că a acționat ca un jurnalist de bună-credință în elaborarea unui deziderat social pentru aflarea adevărului asupra unor fapte publice, iar președintele Băsescu Traian și-a început mandatul un an de zile ca inculpat aflat în proces la Înalta Curte.

Reluând, arată că opiniile nu se sancționează, considerându-se unanim că judecățile de valoare nu pot fi cenzurate; că opinia sa a avut o bază factuală solidă, respectiv declarațiile publice ale reclamantei din luna decembrie 2012, făcute pentru unele publicații și potrivit cărora președintele nu putea fi cercetat pentru fapte anterioare mandatului, ci numai la finalizarea mandatului, temă tranșată de Înalta Curte și Curtea Constituțională în mai multe rânduri.

Așa fiind, apreciază că faptele sale nu se circumscriu caracterului faptelor ilicite și

arată că, în notele scrise, a enumerat o lungă jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului care arată că, atunci când jurnaliștii au o bază factuală solidă și acționează cu bună-credință în exprimarea unei opinii, nu pot fi sancționați. Arată că sancționarea sa de către instanța de fond pentru o opinie la adresa declarației unei persoane cu autoritate publică, mai ales pentru fapte făcute în exercițiul funcțiunii, reprezintă o încălcare a principiilor de la Johannesburg, al căror conținut, de asemenea, îl dă citire.

Mai mult, susține că măsura sancționării sale de către instanța de fond nu este necesară într-o societate democratică și reprezintă încălcarea dreptului la un proces echitabil, a dreptului la opinie, a dreptului la egalitate și este o discriminare interzisă de normele interne, de pactele și tratatele internaționale. Arată și faptul că, potrivit legii privind combaterea discriminării, nimeni nu poate fi sancționat pentru o opinie, întrucât aceasta ar însemna că se produce o discriminare, cetățenii fiind egali în fața legii, a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Arată și faptul că reclamanta nu a produs niciun fel de probă, susține că acesta că nu a făcut nicio dovadă sub aspectul faptei ilicite, al vinovăției sale, al prejudiciului ori sub aspectul legăturii de cauzalitate. Depune la dosar note scrise și practică judiciară reprezentată de o hotărâre pronunțată de Curtea de Apel Cluj într-o speță similară.

În continuare, având cuvântul asupra apelului cu privire la soluția dată cererii reconvenționale, arată că a chemat în judecată pe reclamantă și pârâta DNA pentru difuzarea comunicatului de presă al DNA din 24 iunie 2014, în care s-a afirmat, cu privire la acesta și la o serie de colegi, că ar fi făcut afirmații mincinoase care au creat un grav prejudiciu de imagine și a adus o gravă atingere demnității umane, precum și pentru difuzarea acțiunii civile către presă, de către reclamantă, acțiune în cuprinsul căreia aceasta a făcut afirmații defăimătoare la adresa sa, în sensul că ar fi încălcat deontologia profesională de jurnalist.

În esență, susține că, din analiza comunicatului, se observă o premeditată acțiune de denigrare în ceea ce privește difuzarea comunicatului de presă al DNA din 24.06.2014 deși în cuprinsul lui se menționează că șefa DNA a depus la instanță acțiunea în daune morale la data de 25.06.2018. Din faptul că se menționează că acțiunea a fost formulată în nume personal și nu viza activitatea instituției rezultă că DNA a fost folosită în interes personal de șefa instituției. Sintagma „pentru afirmații mincinoase”, care a adus un grav prejudiciu de imagine și o gravă atingere demnității, nu lasă loc de dubii cu privire la existența unor acuzații determinate și nici cu privire la efectul faptelor imputate public.

Potrivit adreselor de e-mail la care a fost primit acest comunicat de presă, așa cum rezultă din actele depuse la dosar, acesta a fost transmis la peste 183 de jurnaliști și instituții de presă acreditați la DNA, comunicat ce a fost preluat de majoritatea instituțiilor de presă. Potrivit art.10 din Legea nr.303/2004, exista obligația pentru judecători și procurori de a nu comenta despre cauzele aflate pe rol, iar potrivit dispozițiilor Codului Deontologic judecătorilor și procurorilor, acestora le este interzis să intervină pentru soluționarea unor cereri. Or, deși acțiunea este făcută în nume personal, reclamanta s-a folosit de instituția pe care o conduce pentru a-și regla conturile cu jurnaliștii pe care i-a acționat în judecată, cerându-le o sumă de bani considerabilă. Face trimitere și la statuările stabilite prin lege și regulamentele de ordine interioară în ceea ce privește biroul de informare și relații publice. Rezultă că reclamanta a dispus trimiterea comunicatului de presă către instituțiile mass-media cu încălcarea dispozițiilor și interdicțiilor legale, fiind astfel dovedită pe deplin fapta ilicită și săvârșită cu vinovăția prevăzută de legea civilă.

Referitor la difuzarea acțiunii civile în presă, susține că reclamanta și subalternii săi nu au negat că au difuzat către presă un exemplar electronic al acțiunii depuse la instanță și au recunoscut că au întreprins acest demers din nevoia de informare a publicului, în aceeași zi fiind date publicității atât comunicatul de presă, cât și acțiunea civilă. Prin aceasta s-a urmărit să-i acuze public și să creeze în societate prezumția de vinovăție a celor chemați în judecată.

Îndeplinirea condițiilor cumulative pentru antrenarea răspunderii civile delictuale sub aspectul faptei ilicite și a vinovăției, fapta pârâtei de a folosi biroul de presă DNA și în determinarea emiterii unui comunicat de presă în scop personal, cu încălcarea prv.art.10 din Legea nr.303/2004 și

a art.11 pct.3 din Codul Deontologic reprezintă o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție și care încalcă normele legale.

Totodată, susține că fapta pârâtei DNA de a se lăsa antrenată în emiterea unui comunicat de presă în interesul personal al șefului său într-un litigiu de natură personală reprezintă o faptă ilicită, pentru că excede atribuțiilor sale conferite de lege, fiind comisă cu vinovăție pentru că nu a vegheat la respectarea legii și a Codului Deontologic de către prepusul său.

Sub aspectul prejudiciului, arată că acesta a fost dovedit prin audierea martorei Stancu Adina Izabela, singurul martor ce i-a fost încuviințat și care a arătat cum i-a fost afectată imaginea acestuia, sens în care, de asemenea, dă citire din această declarație de martor.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate, arată că faptele ilicite sunt cele care i-au produs prejudiciul. Arată apelantul și faptul că și-a probat toate susținerile, ceea ce nu a făcut și reclamanta.

Solicită admiterea apelului, respingerea acțiunii ca nefondată în ceea ce-l privește, admiterea cererii reconvenționale și obligarea reclamantei și a DNA la plata daunelor morale astfel cum le-a solicitat prin cererea reconvențională. Cu cheltuieli de judecată.

Avocat Frășie Daniela, având cuvântul în replică asupra apelului pârâților, solicită respingerea apelului, menținerea sentinței pronunțată de instanța de fond și obligarea în solidar a pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la motivul de apel invocat de pârâțul Tudor Radu, respectiv motivul de apel al respingerii acțiunii referitoare la lipsa calității procesuale active a reclamantei, arată că acest motiv de apel este neîntemeiat și că instanța de fond l-a respins în mod legal, conform art. 32, 33 și 36 Cod pr.civilă, și, în egală măsură, motivat.

În ceea ce privește motivele de apel formulate în comun de apelanți, arată că sunt criticate trei aspecte, respectiv fapta ilicită, prejudiciul și cuantumul despăgubirilor.

Referitor la faptele ilicite, arată că proba completă se regăsește în înregistrările și transcripturile emisiunilor existente la dosar din cronologia sintetică a faptelor rezultând că, la data de 19.06.2014, jurnalele postului de știri Antena 3 au promovat emisiunea "Sinteza Zilei" prin transmiterea în mod repetitiv al numelui Koveși alături de imaginii numelui Sandu Anghel. În emisiunea anterioară, intitulată "Subiectiv", apelantul Savaliuc este cel care deschide seria informațiilor mincinoase, acuzând-o pe reclamantă de minciună națională în legătură cu imunitatea președintelui de la acel moment, pentru ca, ulterior, în emisiunea realizată de Gâdea Mihai să se desfășoare întregul scenariu prefabricat.

Legat de criticile formulate de apelantul Savaliuc, susține că, în opinia sa, acestea nu pot să constituie motive temeinice de apel, pentru că se reduc la simple susțineri personale atât asupra probelor, cât și asupra unor decizii de speță la care și astăzi s-a făcut trimitere, dar și asupra unor noțiuni, inclusiv cele privitoare la judecata de valoare, baza factuală și, mai cu seamă, la imunitatea președințială. Cum acesta a susținut, în cererea de apel, că soluția la care a ajuns instanța se bazează pe o situație factuală parțial eronată, reiese că acesta recunoaște că instanța de fond validează în mod neechivoc o bază factuală corectă. În concret, criticile formulate de acesta în cererea de apel reprezintă doar simple nemulțumiri și nu pot constitui critici de nelegalitate și nici de netemeinicie a sentinței.

În ceea ce privește celelalte motive de apel, arată că acestea reclamă o analiză a faptelor ilicite comise și care, în mod sumar, pornesc de la conduita apelantului Gâdea Mihai de premeditare a unui act jurnalistic de denigrare, urmată, în emisiune, de încurajarea invitațiilor în a se lansa în diverse raționamente jurnalistice cărora, pentru opinia publică, le conferă valoare de adevăr. În cursul acestor susțineri denigratoare a intervenit prezentarea unor fotografii „lucrate în acest scop” de apelanta Nae Bianca, respectiv imagini realizate de ziarul Ziua în anul 2013 și care nu au niciun fel de legătură cu tema dezbaterii din acea emisiune. Acestea o prezintă pe reclamantă într-o parcare într-o discuție cu domnul judecător Șelaru, dar în timpul privat al reclamantei. Pentru cei chemați în judecată, aceste imagini creează cadrul necesar în a lansa acuzații noi, susținând că această întâlnire este una mai mult decât conspirativă și care exprimă cert dovada unor fapte de corupție. Mai arată că decredibilizarea acestor persoane a fost susținută de apelantul Tudor Radu

care a arătat că deține informații personale care îl îndreptățesc să afirme că aceste imagini constituie mai mult decât o dovadă a unui trafic de influență. Concluzia vine de la apelantul Ciuvică Mugur care a afirmat că aceasta nu este decât o întâlnire între golani, mafioți, eventual între niște securiști care fac un schimb de informații și nicidecum o întâlnire între reprezentanții cei mai înalți ai justiției din România.

Rezumând analiza faptelor ilicite, coroborate cu normele legale și mai ales cu practica CEDO pe care instanța de fond a dezvoltat-o, în opinia sa nu se susține apelul formulat cu privire la nemotivarea hotărârii și nicidecum pentru nelegalitatea și netemeinicia antrenării răspunderii civile.

Referitor la prejudiciu, susține că este determinat tocmai de faptele ilicite respectiv emisiunile transmise la ore de maximă audiență, prin care s-au transmis opiniei publice informații mincinoase. Cu referire la practica CEDO, arată că niciodată nu a admis să se aducă atingere la demnitatea sau vieții private oricărei persoane, fie ea și o persoană de demnitate publică. Face trimitere la raportul dintre art.8 și 10 din convenție și arată că într-o cauză contra Franței s-a statuat că protejarea reputației limitează libertatea de exprimare.

Tot cu privire la prejudiciu susține, legat de barometrele de opinie invocate, că au fost susținute cu motivarea că nu a existat niciun fel de prejudiciu suferit de reclamantă ca urmare a afirmațiilor făcute de în cele două emisiuni. Or, în opinia sa, partea adversă este cea care probează deplin prejudiciul tocmai prin depunerea acestor barometre de opinie.

În fine, legat de cuantumul despăgubirilor arată că susținerea stabilirii sancțiunii civile în forma plății în solidar este eronată pentru că acel raționament se raportează la obligarea fiecărei persoane, or instanța de fond nu a făcut acest lucru.

Solicită respingerea apelului și obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată pentru toate instanțele de apel.

În ceea ce privește apelul reclamantului-reconvențional Savaliuc Răzvan Ovidiu, solicită respingerea acestuia și menținerea sentinței pronunțată de instanța de fond ca fiind legală și temeinică sub aspectul cererii reconvenționale. Cu cheltuieli de judecată.

Rezumând motivele de apel formulate de această parte, arată că se consideră că sentința pronunțată de instanța de fond este prejudiciabilă prin însăși existența ei.

Susține că invocarea art.6 CEDO și a nevinovăției sale nu sunt aplicabile în speța de față pentru că în litigiile civile de această natură prezumția care funcționează este aceea a bunei-credințe. Or, susținerile apelantului exclud orice legătură cu buna-credință și demonstrează că acesta nu a fost preocupat de realitate.

Față de susținerea acestuia în sensul că afirmațiile sale din cadrul emisiunii televizate reprezintă o opinie personală ce nu poate fi combătută, arată că motivul/conduita ilegală pentru care apelantul a fost chemat în judecată unește, pe de o parte, acuzația că intimata minte și, pe de altă parte, fapta de a transmite către opinia publică ideea că intimata protejează ilegal și abuziv pe președintele țării în funcție la acea vreme. Mai mult, dacă s-ar fi rezumat la acel moment, s-ar fi putut considera că acesta a avut o opinie contrară, iar la acest moment părțile nu s-ar fi aflat în fața unei instanțe de judecată, dar nici nu ar fi reușit să deschidă seria acuzațiilor mincinoase ce urmau după emisiunea "Subiectiv" prin emisiunea pregătită de realizatorul Gâdea Mihai.

În legătură cu cel de-al doilea motiv de apel în sensul că acțiunea reclamantei ar fi fost una premeditată și că acțiunea formulată de aceasta îi afectează reclamantului-reconvențional imaginea publică, susține că cererea reconvențională, prin solicitările și motivările acesteia, nu este altceva decât debutul apelantului într-o joacă nepermisă cu textul legal, pentru că scopul principal este acela de a denatura și devaloriza demersul judiciar al reclamantei prin încercările acestuia de a crea confuzii cu privire la cauză, la părți, la obiectul cauzei și, totodată, pentru a formula apărări separate în beneficiul tuturor părților chemate în judecată.

În opinia sa, singurul lucru care se apropie de adevăr în formarea cererii reconvenționale este depozitia asociatei apelantului Savaliuc care, la momentul la care a fost audiată de instanța de fond, a dezvăluit cumva adevăratul scop, respectiv împrejurarea că acesta a fost surprins de cuantumul daunelor morale pretinse prin acțiunea introductivă de instanță prin care, în

opinia acestuia, s-a urmărit solicitarea de daune și nu stabilirea adevărului.

În fine, mai susține că această cerere este inadmisibilă deoarece exercitarea unui drept constituțional nu poate să constituie un abuz de drept, iar liberul acces la justiție este un drept constituțional.

Cu referire strictă la susținerile orale ale apelantului Savaliuc de la acest termen de judecată ce includ noțiuni de imunitate prezidențială, arată că toate hotărârile invocate sunt interpretate, de asemenea, într-o notă personală și că textul constituțional arată, fără dubiu, că președintele numit se bucură de imunitate absolută.

Solicită respingerea apelului ca nefondat. Cu cheltuieli de judecată.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul asupra apelului declarat de reclamanta-pârâtă, arată că, cel puțin cu privire la pârâtul Tudor Radu, nu s-a putut identifica nicăieri fraza/cuvântul spus de acesta referitor la reclamantă, apreciind că, pentru acest aspect, sentința este nemotivată.

Cu privire la prejudiciu, apreciază că se face o confuzie, întrucât apelanții-pârâți nu s-au referit la prejudiciu în sensul că nu ar trebui protejată libertatea de exprimare, ci că, chiar dacă se face o afirmație defăimătoare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în sensul că, în condițiile în care sancțiunea este foarte mare, are loc o îngădire a libertății de exprimare. Deci, această disproporționalitate duce la îngădirea libertății de exprimare. Or, în momentul aplicării unei sancțiuni exagerate atunci sunt îngădite drepturile părții chiar dacă există o afirmație defăimătoare. Aceasta este precizarea sa anterioară, sub acest aspect s-ar încălca libertatea de exprimare, aceasta fiind și rațiunea textului art. 10 din Convenție.

Raportat la prejudiciu, dar în componenta sa referitoare la mijlocele financiare ale jurnaliștilor, arată că norma este o condiție generală, iar raportul de prejudiciu în momentul în care se face o afirmație defăimătoare raportat la nivelul financiar al acestora se constată că se face o îndepărtare de la spiritul legii.

În privința celorlalte mijloace de probă pe care reclamanta și-a întemeiat cererea de chemare în judecată, arată că aceasta se bazează numai pe acea stenogramă și înregistrare a emisiunii, stenogramă care relevă că apelantul-pârât Tudor Radu nu a făcut acele afirmații; Grigore Bianca doar a preluat acele afirmații și nu a făcut altceva decât o referire la ceea ce se lansase în presă cu mult timp înainte, nevenind cu afirmații proprii și nesusținute, împrejurări necombătute. De asemenea, nu s-a ținut cont de probatoriu, nu s-a reținut momentul în care s-au făcut acele afirmații de către Gâdea Mihai; acel raport al inspecției judiciare; faptul că martorul Iacobescu a făcut acele intervenții în cadrul emisiunilor televizate, dar nu a fost vorba de o campanie organizată, așa cum s-a precizat. Mai mult, nu s-a ținut cont nici de faptul că s-a pornit de la o serie de afirmații făcute în spațiul public de numitul Sandu Anghel, de aceea consideră că nu poate fi vorba de o faptă ilicită.

În ceea ce privește răspunderea pârâtei Antena 3 solicită ca, dacă se ajunge la concluzia existenței dovezii factuale în afirmațiile respective și dacă se va respinge acțiunea față de pârâții-jurnaliști, solicită respingerea acțiunii și față de această pârâtă, care este o platformă online și asigură desfășurarea dezbaterilor mediatic online.

Solicită respingerea apelului reclamantei și apreciază că prin acesta se tinde la o mărire a despăgubirilor acordate de prima instanță.

În continuare, având cuvântul asupra apelului declarat de pârâtul-reclamant Savaliuc, susține că este fondat. Astfel, fiind vorba de o răspundere civilă delictuală, nu se poate reține culpa pârâților din cauză până când hotărârea nu rămâne definitivă. Faptul că a fost emis un comunicat de presă ce poartă data de 24.06.2014, iar acțiunea a fost depusă la data de 25.06.2014, arată că nu avea cum să existe acel comunicat în data de 24 iunie 2014, când acțiunea a fost depusă la instanță în 25 iunie 2014, astfel că apreciază că raportul a fost modificat. Așa fiind, bucurându-se de prezumția de nevinovăție în săvârșirea unei fapte civile delictuale, referitor la afirmațiile cu caracter determinat, în sensul că s-au făcut afirmații defăimătoare prin care a fost grav afectată demnitatea umană, consideră că în această situație a fost produs un grav prejudiciu, pentru că nu există o hotărâre judecătorească definitivă și, mai ales că exista pe rol un dosar cu privire la aceste aspecte.

Concluzionând, susține că indiferent de soluția care se va pronunța în cauză, atâta timp cât acele fapte nu au fost declarate defăimătoare, în mod definitiv, de către instanță, nu se

puteau face afirmații cu caracter determinat de către această parte.

Apreciază apelul fondat, cu excepția cazului în care instanța nu apreciază, așa cum a solicitat apelantul, că se impune repunerea cauzei pe rol, întrucât, din cele susținute de acesta, s-a observat că i-au fost respinse de către instanța de apel o serie de probe determinate, respectiv acel înscris de la CSM, care arată clar că probele determinate, cum ar fi copii ale diverselor demersuri jurnalistice existente în mediul online, au fost preluate de mai multe publicații, ducând astfel la producerea unui prejudiciu, fapt pentru care se impune admiterea apelului.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, susține, în replică, faptul că apărătoarea părții adverse face un lucru reprobabil încercând să inducă ideea că obiectul plângerii l-ar face și afirmația sa făcută la o altă emisiune. Nu este permis ca în apel, după ce instanța de fond a reținut o simplă afirmație a sa, să i se impute afirmații ce nu au legătură cu prezenta cauză.

Cu privire la apelul declarat de pârâți, susține că este perfect admisibil, în esență arătând că pârâții sunt jurnaliști cu o vechime de peste 20 de ani și nu și-ar permite să denigreze, ci toate afirmațiile/opiniile exprimate în emisiuni sunt făcute în interesul justiției, în fapt apărând sistemul judiciar, magistrații împotriva abuzurilor făcute de DNA la adresa acestora. În concret, chiar în cauza de față, depunerea unei cereri din care rezultă existența unui dosar penal, care ar putea viza și completul de judecată de astăzi, o consideră o presiune nepermisă. Arată și faptul că pârâții nu s-au referit la viața privată a reclamantei, ci la ceea ce face în activitatea sa, fiind dreptul lor ca jurnaliști.

Concluzionând, susține că, atât apelul pârâților, cât și cel declarat de acesta, sunt fondate și trebuie admise, precum și cererea reconvențională pe care a formulat-o.

În continuare, **Curtea aduce la cunoștința părților faptul că și-a notat despre existența cererii de amendare a apelantei-reclamante cu suma de 1000 de lei pentru exercitarea cu rea-credință a apelului**, cerere întemeiată pe disp.art. 187 alin.1 pct.1 lit.a Cod pr.civilă și unită cu fondul de către Curtea de Apel Pitești, că raportat la dispozițiile din încheierea de strămutare această soluție pronunțată de Curtea de Apel Pitești a fost menținută. În aceste condiții, Curtea apreciază că este necesar să acorde cuvântul și asupra acestei cereri.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu, având cuvântul, arată, în esență, că a solicitat amendarea apelantei-reclamante pentru exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale tocmai ca un demers de a conștientiza instanța asupra comportamentului anormal al reclamantei; că pe tot parcursul soluționării prezentei cauze s-a apărut tot timpul cumva „în orb” și a solicitat în fața tuturor instanțelor ca reclamanta să indice în ce constă fapta sa ilicită. Față de această, reclamanta a avut un comportament evaziv și chiar a arătat în fața Curții de Apel Pitești că nu poate dovedi această faptă, eludând prevederile legale care obligă orice parte care face o acuzație să o susțină cu probe. Mai mult, chiar prin motivele de apel a criticat acest fapt, respectiv că instanța de fond i-a reținut o culpă fără ca reclamanta să dovedească vreo condiție de antrenare, vreun element dintre cele cumulative care conduc la antrenarea răspunderii civile delictuale.

În plus, mai arată că, în ceea ce-l privește, sentința pronunțată de instanța de fond nu este motivată, dar cererea reconvențională pe care a formulat-o este respinsă, judecătorul fondului enumerând rând pe rând toate elementele cumulative necesare pentru antrenarea răspunderii civile delictuale. Acesta este motivul pentru care a formulat cerere de amendare, întrucât acest comportament șicanator trebuie sancționat, fiecare parte fiind obligată de Codul de procedură civilă să-și îndeplinească obligațiile procesuale cu bună-credință.

Așa fiind, solicită ca, odată cu pronunțarea soluției asupra fondului, instanța să constate că apelanta-reclamantă nu și-a îndeplinit cu bună-credință drepturile procesuale și să-i aplice amenda prevăzută de lege. Depune la dosar note scrise privind apelurile.

Avocat Frăsie Daniela, având cuvântul, solicită respingerea cererii de amendare în condițiile în care exercitarea căii de atac a apelului este o măsură procedurală și o opțiune a părții care are dreptul la ea. A fi amendată o parte pentru că și-a exercitat dreptul la apel este dincolo de morală și este, categoric, față de o măsură pe care instanța ar lua-o, profund ilegală. Depune la dosar

note scrise.

Avocat Arizan Marius, având cuvântul asupra cererii de amendare, arată că lasă la aprecierea instanței.

Curtea ia act că părțile au depus la dosar note scrise cu privire la toate apelurile declarate în cauză.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu solicită instanței, pentru celeritate și precizie, să-i permită la sfârșitul ședinței copierea ultimelor file ale dosarului, respectiv adresa depusă la dosar de DNA, în legătură cu acest dosar civil, pentru a redacta motivele de recuzare. La solicitarea instanței, arată că cererea sa constă în lăsarea dosarului la arhivă.

Față de această cerere, Curtea solicită apelantului-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu să verifice programul arhivei cu publicul și să depună acolo cererea de eliberare de copii de pe înscrisurile dorite, însoțită de taxa de timbru aferentă în vederea soluționării acesteia, dosarul urmând a fi trimis în arhivă.

În această situație, apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu solicită instanței să dispună greșierului de ședință să-i comunice aceste înscrisuri prin poșta electronică, la adresa de e-mail.

Curtea aduce la cunoștința părții solicitante că procedura de obținere a unor copii a înscrisurilor din dosarul cauzei este aceea de formulare a unei cereri, ce poate fi transmisă și prin e-mail, cu obligația de a face dovada timbrajului de 1 leu pentru fiecare pagină. În aceste condiții, urmează ca apelantul-pârât-reclamant să verifice programul cu publicul la arhiva instanței și să depună această cerere însoțită de taxa de timbru aferentă.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu solicită instanței acordarea unui termen mai lung de 3 zile raportat la cererea de recuzare, motivat de împrejurarea că nu s-ar putea încadra în acest interval de timp în condițiile în care s-ar prezenta mâine la arhiva instanței.

Curtea aduce la cunoștința acestei părți că termenul de 3 zile a fost acordat pentru a se face dovada achitării taxei de timbru pentru cererea de recuzare.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu susține că, pentru motivarea acestei cereri, ar avea nevoie atât de decizie, cât și de documentele pe care le-a văzut în dimineața acestei zile pentru prima dată, când a solicitat dosarul la bară pentru studiu. Precizează că este vorba de 3 pagini și, dacă instanța îi permite, le poate fotografia cu un telefon și astfel s-ar surmonta problema.

Curtea concluzionează în sensul că i-a adus la cunoștință acestei părți care este procedura de obținere a unor înscrisuri din dosar, s-a pronunțat cu privire la termenul acordat pentru timbraj asupra cererii de recuzare și solicită acestuia să precizeze dacă are alte nelămuriri cu privire la această chestiune.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu susține că nu s-ar încadra în timp întrucât nu este din Ploiești, caz în care există riscul ca mâine când se întoarce din București dosarul să nu fie depus în arhivă.

Curtea îl asigură pe apelantul-pârât-reclamant că va găsi dosarul la arhivă, iar procedura pentru obținerea înscrisurilor solicitate nu poate fi eludată de instanță prin efectuarea de fotografii de pe înscrisurile din dosar, împrejurare față de care reamintește acestuia procedura astfel cum i-a expus-o în precedent.

Apelantul-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu precizează că va formula cererea impusă de această procedură.

C u r t e a

Întrucât s-a formulat cerere de recuzare ce urmează a fi soluționată, văzând și disp. art.49 alin.2 Cod pr.civilă, potrivit căroră formularea unei cereri de recuzare nu determină suspendarea judecății, dar pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea ei,

D i s p u n e

Amână pronunțarea la data de 20 martie 2018.

Pune în vedere apelantului-pârât-reclamant Savaliuc Răzvan Ovidiu să depună la dosar cererea de recuzare, cu indicarea motivelor de incompatibilitate pentru fiecare judecător în parte și să achite taxa de timbru în cuantum de 100 de lei, urmând ca dovada achitării să fie făcut în termen de 3 zile, sub sancțiunea anulării acestei cereri.

Pronunțată în ședință publică azi 6 martie 2018.

Președinte
Marilena Panait

Judecător
Valentina Gheorghe

Grefier
Aniela Florea

Operator de date cu caracter personal
nr. notificare 3120/2006
2018-03-15
2 ex.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO